

תת"ע 11908/05/20 - חגי כהן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 11908-05-20 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: 90514390930

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מבקש	חגי כהן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 29.6.2020.

המבקש קיבל דו"ח מהירות מסוג הזמנה לדין שמספרו 90514390930 המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות מעל למותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 שנאכפה באמצעות מצלמת מהירות מסוג א/3 ביום 4.10.2019.

הדיון בעניינו של המבקש נקבע ליום 28.6.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 60 ימים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא ידע על קיומו של הדו"ח הנדון וכי לא קיבל מעולם זימון למשפט שנקבע בעניינו.

לטענת המבקש נוכח המצב המשפטי הנוגע לאמינותן של מצלמות המהירות מסוג א/3, הותרת ההרשעה על כנה תגרום לו עיוות דין.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו העדכנית של המבקש במשרד הפנים ונמסרה לידיה של בן משפחה מעל גיל 18 שחתם על אישור המסירה. לטענתה, המבקש קיבל זימון כדין לדיון שנקבע בעניינו ולא התייצב מהסיבות השמורות עמו. משכך לטענתה, אין לו אלא להלין על עצמו.

המשיבה הוסיפה כי לא נגרם למבקש עיוות דין הואיל ובית המשפט גזר עליו עונש המצוי במתחם הענישה.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדין וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

על-פי אישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט ושצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדיון שנקבע ליום 28.6.2020 נשלחה באמצעות דואר רשום לכתובתו הרשומה של המבקש "הרב שלינקה יצחק 6/12 ראשון לציון 7545128"

ונמסרה ליעדה לאחר חתימה על אישור המסירה.

המבקש לא טען בבקשתו כי הכתובת המצוינת על גבי אישור המסירה איננה כתובתו הרשומה.

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (1771/19 **ליאור עבדי נ' מדינת ישראל** מיום 11.7.2019 (להלן: "**פסק דין עבדי**"), רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**, 25.3.2018 (להלן: "**פסק דין סאלם**")).

המבקש לא נתן הסבר המצדיק היעדרותו מהדין אליו הוזמן כדין הנתמך בראיות.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

האם קיים חשש לעיוות דין

אכיפת מהירות באמצעות מצלמות מהירות מסוג א/3

טענת המבקש באשר לאמינות מצלמות המהירות מסוג א/3 דינה גם היא להידחות.

על הטוען את טענת עיוות הדין מוטל נטל כבד להצביע על ראיה שיש בה פוטנציאל של ממש להביא לשינוי תוצאות המשפט (**פסק דין סאלם**). לטענת המבקשת, בהתאם לפרסומים מדובר במצלמות בלתי תקינות ולא ניתן להסתמך עליהן על מנת להרשיעו.

בפסק דין עבדי קבע בית המשפט העליון כי פסיקת בית המשפט בפל"א 4745-08-13 **מדינת ישראל נ' בדראן ואח'** מיום 6.9.2018, לפיה במועד ביצוע העבירה הנדונה טרם הוכחה אמינות מערכת מצלמות זו, אינה מצדיק הארכת המועד להישפט או ביטול פסק דין שניתן בהיעדר.

גם בתי משפט מחוזיים שונים קבעו כי אין בטענה בדבר אמינותן של מצלמות מסוג א/3 כדי להוכיח קיומו של עיוות דין (בעפ"ת 46562-12-18 **אטיאס נ' מדינת ישראל** (14.3.2019), בעפ"ת 57312-01-19 **שמחה לעדן נ' מדינת ישראל פרקליטות מחוז ירושלים** (4.4.2019)).

סוגיה זו נדונה גם בפסק דינה של כב' השופטת זנדברג בעפ"ת 7334-12-18 **יגאל בן דוד נ' מדינת ישראל** (26.12.18). בפסק הדין נקבע כי פסק דינו של בית המשפט בעכו אינו בבחינת תקדים מחייב, ועל כן אין בו משום נימוק משפטי המקיים את דרישות הדין לעניין הארכת המועד להישפט בחלוף זמן רב מביצוע העבירה.

לפיכך, אין בטענה זו משום עיוות דין המצדיק את קבלת הבקשה.

נוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד אב תש"פ, 04 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.